

Un senyal clar, inequívoc

Avui és vigília. La concentració i manifestació de demà a la tarda, Onze de Setembre, a Barcelona és un acte polític de masses i un mitjà per comunicar que volem ser un nou estat d'Europa. És un esdeveniment concebut, preparat, difós i organitzat des de l'actual expressió política més transversal del moviment cívic catalanista: l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). La seva composició és prou diversa i el seu plantejament inicial prou obert perquè, dins de l'òrbita del catalanisme, pugui encabir-s'hi tothom que vulgui, a títol personal, sense restriccions. Aquest moviment popular del catalanisme ha desbordat, fa temps, la capacitat aglutinadora i d'iniciativa dels partits polítics de l'àmbit. Per això, aquest veritable moviment social, que es va enfortir en el decurs de les consultes pel dret a decidir i que no ha parat de créixer i guanyar visibilitat, actua ara mateix com un accelerador del temps històric i polític. Aquest moviment, juntament amb una permanent sensibilitat per les qüestions socials com correspon a la condició treballadora i emprenedora del gruix dels seus membres, ha adoptat progressivament el sobiranisme i l'objectiu de la independència com a denominador comú. I aquest moviment és avui, a Catalunya, l'actor col·lectiu de més dimensió i el que més clarament planteja l'esgotament del sistema polític de la Transició i la necessitat d'obrir una etapa nova, desempallegada de velles dependències i servituds, i plantejada des de la màxima ambició social i nacional.

Davant l'anquilosament del sistema polític i les seves dificultats per desencallar la viciada relació entre Espanya i Catalunya –carregada de recels, malfiances, insults, boicots; amb la consolidació a Es-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

panya d'una catalanofòbia estructural i, a Catalunya, d'un desprestigi i un rebuig general de la màquina de l'Estat – la majoria de la gent demana una actuació enèrgica que superi el bloqueig i permeti prendre decisions per superar la crisi i garantir les llibertats i el benestar. Raons identitàries i culturals, raons econòmiques i de pur pragmatisme, raons polítiques i de sentit comú, fan pensar a la ciutadania que la seva capacitat de participació i fiscalització política serà superior si els recursos i les decisions, respectivament, s'administren i s'adopten des de Catalunya.

Com que la proposta de la manifestació és que s'atengui la voluntat popular expressada democràticament i el procediment es vol escurapolós i formal, i com que la transformació que es demana no va contra ningú sinó a favor de tothom, el moviment social català vol proclamar amb tota claredat i transparència la seva aspiració. Mostrant-se perquè el món ho pugui veure: una festa il·lusionada i esperançada, un país plural i divers, al carrer, compartint

Una convocatòria tan oberta difícilment pot detectar i impedir l'actuació d'agents sabotejadors. Caldrà estar vigilants

un horitzó majoritari engrescador. Un acte de llibertat d'expressió i d'aposta pel futur. Un test per verificar la profunditat i la capacitat propositiva i transformadora en marxa. L'assumpció pacífica del protagonisme del canvi polític per part del poble organitzat.

La manifestació de demà pot ser un esdeveniment històric que no deixi ningú indiferent. Una oportunitat extraordinària per sentir cadascú que participem en el debat públic i volem influir en l'esdevenidor del país. Sobretot, els i les més joves podran dir –si, finalment, la jornada s'ho val– “Jo hi era” o “Jo també hi vaig anar”. Ser actors i no només espectadors. En comunió amb aquells altres que senten i pensen coses semblants.

No puc estar-me de dir, però, que la previsió d'una gran mobilització per la independència de Catalunya, seguida per mitjans de comunicació d'arreu que poden reforçar la internacionalització i les simpaties per la causa catalana, és vista amb preocupació pels nostres adversaris. I aquesta alarma comporta riscos. Encara que coincideixin sensibilitats i filiacions diferents, cal pensar que el lema “Catalunya, nou estat d'Europa” suscita una unitat fonamental entre els participants. Però una convocatòria tan oberta difícilment pot detectar i impedir l'actuació d'agents provocadors o professionals del sabotatge. Algú pot voler alterar el sentit de la demostració o desfigurar-ne la imatge. L'Estat i els seus aparells ja han usat abans l'arma de la intoxicació. Sabem que el mateix sistema que tolera impassible desigualtats flagrants s'incomoda sovint davant l'exercici democràtic que va més enllà de la simple participació formal establerta. Caldrà estar vigilants i defensar amb habilitat i civisme la pròpia legitimitat i la integritat del missatge.

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

Autogovern.

